

554

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 20 września 1995 r.

w sprawie szczegółowych zasad planowania i wykorzystywania środków finansowych na zaspokojenie potrzeb mieszkaniowych sędziów i prokuratorów oraz warunków przyznawania pomocy.

Na podstawie art. 77 § 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. — Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 1994 r. Nr 7, poz. 25, Nr 77, poz. 355, Nr 91, poz. 421 i Nr 105, poz. 509 oraz z 1995 r. Nr 34, poz. 163 i Nr 81, poz. 406), art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz. U. z 1994 r. Nr 19, poz. 70 i Nr 105, poz. 509 oraz z 1995 r. Nr 34, poz. 163), w związku z art. 61 ustawy z dnia 20 września 1984 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 1994 r. Nr 13, poz. 48 i z 1995 r. Nr 34, poz. 163) i art. 15 ustawy z dnia 11 maja 1995 r. o Naczelnym Sądzie Administracyjnym (Dz. U. Nr 74, poz. 368 i Nr 104, poz. 515) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Pomoc finansowa na zaspokojenie potrzeb mieszkaniowych dla sędziów i prokuratorów obejmuje środki na uzyskanie bądź budowę przez nich lokali mieszkalnych.

2. Pomoc finansowa jest udzielana na podstawie umowy pożyczki.

§ 2. 1. Środki, o których mowa w § 1 ust. 1, nie mogą być niższe niż 5% funduszu płać przeznaczonych dla sędziów i prokuratorów.

2. Minister Sprawiedliwości, Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego i Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego planują i wykorzystują wielkość środków, o których mowa w § 1 ust. 1, w ramach właściwych części budżetu państwa.

§ 3. 1. Pomoc finansowa dla sędziów, z wyłączeniem sędziów wymienionych w ust. 2 i 3, i prokuratorów przyznawana jest przez właściwego prezesa sądu apelacyjnego lub prokuratora apelacyjnego na wniosek zainteresowanego sędziego albo prokuratora, w stosunku zaś do sędziów i prokuratorów zatrudnionych w Ministerstwie Sprawiedliwości — przez Ministra Sprawiedliwości, na wniosek zainteresowanego sędziego albo prokuratora.

2. Pomoc finansowa dla sędziów Sądu Najwyższego przyznawana jest przez Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego na wniosek zainteresowanego sędziego.

3. Pomoc finansowa dla sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego przyznawana jest przez Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego na wniosek zainteresowanego sędziego.

§ 4. W ramach środków, o których mowa w § 2 ust. 2, Minister Sprawiedliwości dokonuje corocznie podziału kwot, przekazując je:

- 1) prezesom sądów apelacyjnych — dla sędziów zatrudnionych w okręgu właściwej apelacji,

- 2) prokuratorom apelacyjnym — dla prokuratorów zatrudnionych w okręgu właściwej apelacji,

- 3) właściwej komórce organizacyjnej w Ministerstwie Sprawiedliwości — dla sędziów i prokuratorów zatrudnionych w tym Ministerstwie.

§ 5. Wnioski, o których mowa w § 3, powinny zawierać udokumentowane informacje dotyczące w szczególności:

- 1) sposobu uzyskania lokalu mieszkalnego i jego powierzchni,
- 2) kosztów,
- 3) zaangażowania środków własnych,
- 4) stanu rodziny, majątku i dochodów.

§ 6. 1. Warunkiem przyznania sędziemu lub prokuratorowi pomocy finansowej na podstawie oprocentowanej pożyczki jest:

- 1) zaangażowanie środków własnych w wysokości co najmniej 30% pełnego kosztu uzyskania bądź budowy lokalu mieszkalnego,
- 2) niekorzystanie w okresie ostatnich pięciu lat ze środków zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, z wyłączeniem pożyczki na remont mieszkania, a w przypadku krótszego okresu pracy — od daty powołania na stanowisko.

2. Przy udzielaniu pomocy finansowej uwzględnia się informacje, o których mowa w § 5.

3. Udzielenie pożyczki wymaga poręczenia lub innego zabezpieczenia, określonych w przepisach prawa cywilnego.

4. Udzielona pożyczka jest oprocentowana w stosunku rocznym w wysokości planowanego na każdy rok wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych, określonego w ustawie budżetowej, z uwzględnieniem dokonanych spłat.

5. Okres spłaty pożyczki ustala się na czas nie dłuższy niż 10 lat. Spłaty dokonuje się w ratach miesięcznych bądź kwartalnych, poczynając od następnego miesiąca po otrzymaniu pożyczki.

6. Dokonywane spłaty pożyczki odprowadza się do budżetu państwa.

§ 7. 1. Umowy określające warunki udzielania i spłaty pożyczki z sędziami sądów powszechnych

i prokuratorami zawiera właściwy prezes sądu apelacyjnego lub prokurator apelacyjny, z sędziami zaś i prokuratorami zatrudnionymi w Ministerstwie Sprawiedliwości — dyrektor upoważnionej przez Ministra Sprawiedliwości komórki organizacyjnej Ministerstwa.

2. Umowy, o których mowa w ust. 1, z sędziami Sądu Najwyższego zawiera Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego, a z sędziami Naczelnego Sądu Administracyjnego — Prezes tego Sądu.

§ 8. Pożyczka udzielona sędziemu lub prokuratorowi staje się natychmiast wymagalna w razie:

- 1) utraty przez sędziego lub prokuratora stanowiska na skutek prawomocnego orzeczenia sądu dyscyplinarnego (komisji dyscyplinarnej) o wydaleniu

ze służby sędziowskiej lub prokuratorskiej albo prawomocnego orzeczenia sądu skazującego na karę dodatkową pozbawienia praw publicznych bądź zakazu zajmowania stanowiska sędziego lub prokuratora,

- 2) odwołania sędziego lub prokuratora, jeżeli zrzekł się on stanowiska albo zawarł związek małżeński z osobą, która wykonuje zawód adwokata i nie zaprzestała go wykonywać w terminie trzech miesięcy od zawarcia związku małżeńskiego.

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1996 r.

Minister Sprawiedliwości: *J. Jaskiernia*

555

UCHWAŁA TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO

z dnia 6 września 1995 r.

w sprawie wykładni art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych.

Trybunał Konstytucyjny w pełnym składzie:

przewodniczący: A. Zoll — prezes Trybunału Konstytucyjnego,

sędziowie Trybunału Konstytucyjnego: Z. Czeszejko-Sochacki, T. Dybowski, L. Garlicki, S. Jaworski, K. Kolasiński, W. Łączkowski, F. Rymarz, J. Skórzewska-Łosiak, J. Trzciniński, B. Wierzbowski (sprawozdawcą)

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 6 września 1995 r. w trybie art. 13 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 kwietnia 1985 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. z 1991 r. Nr 109, poz. 470, z 1993 r. Nr 47, poz. 213, z 1994 r. Nr 122, poz. 593 i z 1995 r. Nr 13, poz. 59) wniosku Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego o ustalenie powszechnie obowiązującej wykładni art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. Nr 9, poz. 31 z późn. zm.) przez wyjaśnienie: „jakie przesłanki winny stanowić podstawę wyboru podatnika przez organ podatkowy, spośród właściciela lub posiadacza nieruchomości albo obiektu

tu budowlanego nie złączonego trwale z gruntem, przy wymiarze podatku od nieruchomości”

u s t a l i ł:

Art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. Nr 9, poz. 31, z 1991 r. Nr 101, poz. 444, z 1992 r. Nr 21, poz. 86 i z 1994 r. Nr 123, poz. 600) nie daje podstaw do wyboru podatnika przez organ podatkowy przy wymiarze podatku od nieruchomości, a w sytuacji gdy samoistny posiadacz nie jest właścicielem nieruchomości albo obiektu budowlanego nie złączonego trwale z gruntem, określony w tym przepisie obowiązek podatkowy ciąży na samoistnym posiadaczu.

Przewodniczący: *A. Zoll*

Prezes Trybunału Konstytucyjnego

Sędziowie: *Z. Czeszejko-Sochacki, T. Dybowski, L. Garlicki, S. Jaworski, K. Kolasiński, W. Łączkowski, F. Rymarz, J. Skórzewska-Łosiak, J. Trzciniński, B. Wierzbowski*

556

UCHWAŁA TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO

z dnia 20 września 1995 r.

dotycząca ustalenia powszechnie obowiązującej wykładni przepisów art. 28 ust. 3 i 5 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie terytorialnym.

Trybunał Konstytucyjny w pełnym składzie:

przewodniczący: A. Zoll — prezes Trybunału Konstytucyjnego,

sędziowie Trybunału Konstytucyjnego: Z. Czeszejko-Sochacki, T. Dybowski, S. Jaworski, K. Kolasiński (sprawozdawca), W. Łączkowski, F. Rymarz, J. Skórzewska-Łosiak, W. Sokolewicz, J. Trzciniński, B. Wierzbowski